

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/11/2022
Identifikačné číslo spisu:	7117202113
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7117202113.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. W., bývajúceho v L., T. XXX, právne zastúpeného JUDr. Petrom Ličákom, advokátom, so sídlom v Kapušanoch, Záhradná 19/468, proti žalovanej F. K., bývajúcej v M. I. O., M. XX, o zaplatenie 2.342,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7C/24/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/156/2020 z 19. mája 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie, resp. okresný súd“) rozsudkom č.k. 7C/24/2017-206 z 2. marca 2020 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.342,- eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Žalovanej ako úspešnej strane (§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku ďalej len „CSP“) priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V dôvodoch svojho rozhodnutia bližšie uviedol, že žalobca sa plnenia voči žalovanej domáhal na tom skutkovom základe, že jej omylom poukázal dňa 13. júna 2016 z účtu svojej manželky N. W. vedenom v G. Z., F..M.. dvoma prevodmi sumu 2.342,- eur. V skutočnosti predmetná suma mala byť uhradená na účet J. M., ktorý je obchodným partnerom žalobcu. K pochybeniu došlo tým spôsobom, že bol nesprávne zadaný účet, na ktorý mala byť platba prevedená. Po vykonanom dokazovaní (oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, vypočutím svedkov) súd prvej inštancie pri právnom posúdení v zmysle ustanovení § 45 ods. 1, 2, § 49a, § 451 ods. 1, 2 a § 657 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalovanej bola predmetná suma zaslaná titulom plnenia zo zmluvy o pôžičke, teda nešlo o plnenie bez právneho dôvodu tak ako to tvrdil žalobca. Odhliadnuc od uvedeného sa ale okresný súd v prvom rade zaoberal v konaní otázkou aktívnej vecnej legitímácie, pričom dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom, keďže bolo preukázané, že suma 2.342,- eur bola poukázaná z účtu jeho manželky, preto prípadného vrátenia peňazí by sa mohla domáhať len ona. Žalovaná v konaní vzniesla námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu a tento sa k nej žiadnym relevantným spôsobom nevyjadril, len opakovane tvrdil, že finančné

prostriedky boli prevedené z účtu jeho manželky omylom. Aj napriek záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu sa súd prvej inštancie zaoberal aj tým, či nárok žalobcu je uplatnený dôvodne, k čomu zaujal už spomínaný záver, že v skutočnosti išlo zo strany žalobcu o vrátenie pôžičky. V uvedenom smere poukázal na závery vyplývajúce z oboznámených listinných dôkazov, a to výpovede svedkov Z. Z. a R.. S. K.. V konaní bolo preukázané, že svedok R.. S. K. (syna žalovanej) uzavrel so žalobcom prostredníctvom Z. Z. konkludentnú zmluvu o pôžičke a z účtu svojej matky F. K. t.j. žalovanej previedol na účet žalobcu prostredníctvom sprostredkovateľa Z. Z. sumu 2.342,- eur za účelom aktivácie servisného balíka, resp. vytvorenia si konta vo firme Kairos Technologies Ltd. K tomuto plneniu došlo na základe dohody, preto nie je pravdivé tvrdenie žalobcu o tom, že by medzi ním a žalovanou nebol právny vzťah. Okresný súd neuveril tvrdeniu žalobcu, že nemá žiadne vedomosti o transakciách, ktoré vykonal svedok Z. Z. v jeho prospech nakoľko toto vyvracia obsah emailovej komunikácie medzi menovaným svedkom a žalobcom zo dňa 11. júna 2016 z ktorého je zrejmé, že ňou pán Z. Z. oznámil žalobcovi, že mu posielal prílohovú faktúru na plnú sumu balíka platiny vrátane poplatku 1 % a zároveň mu oznámil, že má previesť „Erikovi“ sumu na IBAN, ktorý je tam uvedený vo výške 2.342,- eur a zvyšnú sumu 135,- eur mal zaplatiť M.I. I.. Spolu malo ísť o sumu 2.477,- eur. Z takto vykonaného dokazovania je jasné a zrozumiteľné, že žalobca mal vedomosť o tom, na účet koho má predmetné peniaze previesť a za akým účelom, z čoho vyplýva, že nemohlo ísť o ním tvrdený omyl. Návrh žalobcu na výsluch žalovanej súd prvej inštancie zamietol, jednak z dôvodu výkonu práce mimo územia SR a tiež preto lebo jej z tvrdení vyplýva, že nemá žiadne informácie o vykonaných transakciách ako tých, ktoré uviedol jej syn R.. S. K., ktorého splnomocnila na disponovanie s účtom.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 9Co/156/2020 z 19. mája 2021 na základe odvolania žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Úspešnej žalovanej priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby na závere, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom a tiež na závere, že žalovaná v konaní preukázala, že prijala plnenie na zmluvnom základe, teda nie titulom bezdôvodného obohatenia ako tvrdil žalobca a teda že predmetnú sumu bola oprávnená prijať. Odvolací súd po preskúmaní odvolania a obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že názor okresného súdu o tom, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom nie je správny. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca v priebehu konania tvrdil, že ním žalovaná suma bola poukázaná na účet žalovanej z účtu jeho manželky a išlo o finančné prostriedky, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vychádzajú z týchto tvrdení samotného žalobcu, ktoré neboli v konaní spochybnené a pri aplikácii ustanovenia § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého „z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne“, odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ išlo o spoločné finančné prostriedky manželov žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom na uplatnenie nároku na vrátenie ním požadovanej sumy. Pokiaľ ide o vec samú, z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca založil svoje tvrdenia o prevode sumy 2.342,- eur v prospech žalovanej na jej účet vedený v G. Z., F..M.. na omyle, keď v skutočnosti mienil predmetnú sumu zaslať na účet J. M., ktorý je obchodným partnerom žalobcu. Za daného stavu okresný súd konštatoval, že na žalobcovi ležalo dôkazné bremeno o preukázaní tohto tvrdenia. To že došlo k samotnému prevodu bolo v spore nespornou právnou skutočnosťou. Žalovaná v rámci svojej obrany uviedla, že predmetná suma jej bola uhradená na zmluvnom základe, a to titulom plnenia zmluvy o pôžičke, ktorú uzavrel jej syn R.. S. K. ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom. Stalo sa tak podľa nej na základe vzájomnej dohody o finančnej transakcii cestou sprostredkovateľa Z. Z., keď rovnaká suma bola predtým prevedená z interného účtu žalovanej na účet žalobcu vedený vo firme Kairos Technologies Ltd., a to za účelom aktivovania servisného balíka. Výsledky vykonaného dokazovania aj podľa názoru odvolacieho súdu uvedené tvrdenia žalovanej potvrdili a síce, že žalobcom označenú sumu bola oprávnená prijať. Súd prvej inštancie teda postupoval pri hodnotení dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP, keď prihliadol na všetky dôkazy pred ním vykonané a tieto posúdil jednotlivo ale aj v ich vzájomných súvislostiach. Po vykonanom dokazovaní dospel k správneému záveru, že žalovaná v konaní preukázala právny dôvod prijatého plnenia, uniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, čo viedlo k zamietnutiu žaloby. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu, ktorými sa snažil spochybniť interpretáciu výpovedí svedkov Z. a K. okresným súdom tieto odvolací súd nepovažoval za

dôvodné, pretože obaja svedkovia boli priamymi aktérmi predmetných finančných transakcií a ich výpovede korešpondovali s obsahom predložených listinných dôkazov. Ani odvolaciu argumentáciu namietajúcu správnosť záveru súdu prvej inštancie o existencii zmluvného vzťahu medzi R. S. K. a žalobcom, lebo nebol podložený žiadnou zmluvou (písomným dôkazom), odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú. Uviedol, že k uzavretiu platnej zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje jej uzavretie v písomnej forme. Pôžička je reálnym kontraktom, to znamená, že k platnému založeniu takéhoto zmluvného vzťahu postačuje ústna dohoda zmluvných strán a odovzdanie finančných prostriedkov, čo v danom prípade bolo jednoznačne preukázané. Napokon žalobca vytýkal súdu prvej inštancie aj to, že vo veci rozhodol bez toho, aby vykonal ním navrhnutý dôkaz, a to výsluch žalovanej. K predmetnému odvolací súd uviedol, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu. Dôkazy, ktoré nie sú významné z hľadiska ustálenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci, nie je potrebné vykonať. V danom prípade úvaha súdu prvej inštancie, pokiaľ spomínaný dôkaz nevykonal, vychádzal z toho, že výsluch žalovanej nie je potrebný pre skutkové ustálenie veci, keďže žalovaná nebola priamou účastníčkou dohôd o transakciách, ktoré medzi stranami sporu prebehli. Odvolací súd tieto úvahy považoval za správne súladné so zásadou hospodárnosti konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ namietal nevykonanie dokazovania výsluchom žalovanej, ktorý žalobca navrhoval vykonať na každom pojednávaní (aj po zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach, pričom nevypočutie žalovanej bolo jedným z odvolacích dôvodov), pretože vykonanie dokazovania svedeckou výpoveďou žalovanej považoval za dôležité v konaní na preukázanie svojich tvrdení a za kľúčové pre rozhodnutie vo veci a taktiež mala byť vypočutá o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, a tieto skutočnosti nebolo možné preukázať inak (§ 195 CSP). Žalovanú považoval žalobca za potrebné vypočuť nakoľko súdu nebola doložená žiadna zmluva resp. plnomocenstvo uzatvorené medzi žalovanou a svedkom K., na základe ktorej by žalovaná splnomocnila svedka na svoje zastupovanie voči spoločnosti Kairos Technologies LTD a správu svojho účtu a poskytnutie sumy žalobcovi. Nesúhlasil so záverom súdu o preukázaní uzatvorenia Zmluvy o pôžičke medzi S. K. a žalovanou (bod 36.), hoci zmluvu nemal k dispozícii, výpoveď svedka K. je rozporuplná a svedok Z. vypovedal, že nevie o zmluve. Žalobca poukázal na fakt, že vo vyššie uvedenom prípade, keď súd neumožnil výsluch žalovanej na návrh žalobcu, ale na druhej strane pripustil výsluch syna žalovanej o čo v konaní žiadal právny zástupca žalovanej, týmto svojim konaním/postupom postavil žalobcu do situácie, ktorá bola jasne nevýhodnejšia ako situácia žalovanej a preto bol porušený princíp rovnosti zbraní. Žalobca považoval za absurdné, aby sa žalovaná ako strana sporu nezúčastnila ani jedného pojednávania a súd návrh na vykonanie jej výsluchu zamietol z dôvodu, že „k veci nič nevie.“ Žalobca vyslovil presvedčenie, že výpoveď žalovanej je pre rozhodnutie vo veci kľúčová. V dovolaní ďalej namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal so zásadnou odvolacou argumentáciou, ktorá bola natoľko závažná, že jej riadne zohľadnenie a vysporiadanie sa s ňou bolo spôsobilé viesť k diametrálne odlišnému meritórnemu rozhodnutiu odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie) vo veci samej. Odvolacie námietky ale zostali odvolacím súdom nepovšimnuté (opomenuté), a žalobca preto doteraz nevie, prečo bola jeho odvolacia argumentácia, ktorou „brojil“ proti nesprávnosti rozsudku okresného súdu nesprávna, resp. nedôvodná vo vzťahu k rozhodnutiu v merite veci. Tiež ešte poukázal na to, že v odvolaní ako aj v konaní pred okresným údom namietal nedôveryhodnosť dôkazov a ich nesprávne hodnotenie (sfalšovanie výpovedí svedka Z. a K. súdom, nedôveryhodnosť a nepodloženosť týchto výpovedí), odvolací súd sa v napádanom rozsudku obmedzil len na konštatovanie správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu, pričom pri doplnení odôvodnenia „nad rámec“ nereflektoval na odvolacie námietky žalobcu. Podľa názoru žalobcu rozhodnutie odvolacieho súdu malo ozrejmiť skutkové a právne závery takým spôsobom (minimálne v tom rozsahu, prečo je argumentácia žalobcu v odvolaní nesprávna resp. irelevantná pre výsledok sporu), aby žalobca nemusel hľadať odpoveď na pre vec rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov a aby mohol skutkovo aj právne proti rozhodnutiu argumentovať. Keďže odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (a ani súdu prvej inštancie) uvedené obsahové náležitosti nemá je podľa názoru žalobcu nepreskúmateľné. Z uvedených dôvodov dovolací súd žiadal, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolaací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolaací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolaací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolaací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V posudzovanom prípade žalobca, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, namietal nevykonanie navrhovaného dôkazu, nedôveryhodnosť dôkazov a ich nesprávne hodnotenie súdmi nižších inštancií, ako aj nedostatočné vysporiadanie sa s uplatnenými odvolacími dôvodmi odvolacím súdom.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. V súvislosti so žalobcom namietaným nedostatkom dokazovania a hodnotením vykonaných dôkazov najvyšší súd uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné

a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/36/2011 a 7Cdo/86/2012).

13. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

14. Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj judikáty R 37/1993 a R 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán.

15. Dovolací súd považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného

hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Dovolací súd nepovažoval uplatnený dôvod za relevantný z dôvodu, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že aj keď sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom napriek tomu považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny z ďalšie ním prezentovaného dôvodu a síce preto, lebo výsledky vykonaného dokazovania odôvodňovali správnosť záveru, že žalovanej bola žalovaná suma uhradená na zmluvnom základe, a to titulom plnenia zmluvy o pôžičke, ktorú uzavrel jej syn R.. S. K. ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom. Stalo sa tak na základe vzájomnej dohody o finančnej transakcii cestou sprostredkovateľa Z. Z., keď rovnaká suma bola predtým prevedená z interného účtu žalovanej na účet žalobcu vedený vo firme Kairos Technologies Ltd., a to za účelom aktivovania servisného balíka. Takéto odôvodnenie zisteného skutkového stavu a závery z neho vyplývajúce dovolací súd považuje za dostatočne objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. V súvislosti s námietkou dovolateľa týkajúcou sa odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) vo vzťahu k tvrdenej nedostatočnej reakcii na ním uvádzanú odvolaciu argumentáciu, najvyšší súd uvádza, že so všetkými odvolacími námietkami sa odvolací súd riadne vysporiadal, a to v bodoch 27., 28. a 29. svojho rozhodnutia, ktoré ako je uvedené vyššie, tvorí s rozhodnutím odvolacieho súdu jednotu. V bode 27. rozhodnutia odvolací súd uviedol jasné a presvedčivé argumenty prečo považoval hodnotenie výpovedí svedkov Z. Z. a R.. S. K. súdom prvej inštancie za správne a síce preto lebo, „...obaja svedkovia boli priamymi aktérmi predmetných finančných transakcií, potvrdili dohodu R.. S. K. a žalobcu o poskytnutí - finančných prostriedkov z účtu žalovanej za účelom aktivácie servisného balíka a vytvorenia interného konta vo firme Kairos Technologies LTD. Nielen popis týchto okolností vo výpovediach spomínaných svedkov, ale aj listinné dôkazy (viď č.l. 18, 19, 71 spisu - pozn. dovolacieho súdu) obsiahnuté v spise preukazujú, že k v uvedenej finančnej transakcii na základe dohody strán sporu skutočne došlo a takýmto spôsobom bola uzavretá medzi R.. S. K. ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom zmluva o pôžičke, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi sumu 2.342,- eur“. V bode 28. rozhodnutia odvolací súd reagoval na námietku žalobcu o nepreukázaní zmluvného vzťahu medzi ním a R.. S. K. a pre absenciu písomného dôkazu konštatovaním, že „...k uzavretiu platnej zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje jej uzavretie v písomnej forme. Pôžička je reálnym kontraktom, to znamená, že k platnému založeniu takéhoto zmluvného vzťahu postačuje ústna dohoda zmluvných strán a odovzdanie finančných prostriedkov, čo v danom prípade bolo jednoznačne preukázané“. Napokon pokiaľ žalobca vytýka súdu prvej inštancie, že vo veci rozhodol bez toho, aby vykonal ním navrhnutý dôkaz, a to výsluch žalovanej, odvolací súd uviedol, že „...súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu. Dôkazy, ktoré nie sú významné z hľadiska ustálenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci, nie je potrebné vykonať. Úvaha súdu prvej inštancie, pokiaľ spomínaný dôkaz nevykonala, vychádzal z toho, že výsluch žalovanej nie je potrebný pre skutkové ustálenie veci, keďže žalovaná nebola priamou účastníčkou dohôd o transakciách, ktoré medzi stranami sporu prebehli“. Takéto odôvodnenie nevykonania navrhovaného dôkazu odvolací súd považoval za správne, v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ktorým namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP), trovy dovolacieho konania jej však najvyšší súd nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázateľné nevznikli (viď R 72/2018).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.